

включаючи надання послуг на її впровадження та освоєння [3, с. 12].

Таким чином, інноваційною діяльністю у сфері господарювання є діяльність учасників господарських відносин, що здійснюється на основі реалізації інвестицій з метою виконання довгострокових науково-технічних програм з тривалими строками окупності витрат і впровадження нових науково-технічних досягнень у виробництво та інші сфери суспільного життя. Вона є найбільш ефективним засобом не тільки виходу із економічної кризи, але і технологічного розвитку економіки в цілому і конкретних суб'єктів господарювання, забезпечення їх конкурентних позицій.

Підсумовуючи, слід зазначити, що на сьогодні існує цілий комплекс проблем, пов'язаних з правовою регламентацією відносин в галузі інноваційної діяльності, серед яких: нез'ясованість понятійного апарату та декларативний характер законодавства в сфері інновацій, відсутність положень про суб'єктів і об'єкти інноваційної діяльності, про механізми її здійснення, види і форми цієї діяльності, а також недостатньо широке застосування податкових пільг, як одних з найефективніших засобів стимулювання інноваційної діяльності.

Література

1. Смолин Г.В. Господарське право України. Особлива частина. Львів: Свічадо, 2015. 224 с.
2. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04 лип. 2002 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
3. Господарський кодекс України від 16 січ. 2003 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
4. Несинова С.В., Воронко В.С., Чебикіна Т.С. Господарське право України. Київ: Центр учбової літератури, 2012. 564 с.

УДК 346.21(043.2)

Сюмак В.Є., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТОВАРИСТВ З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

Товариства з обмеженою відповідальністю є найбільш поширеною організаційно-правовою формою господарювання для малого бізнесу в Україні згідно з даними Державної служби статистики України. Діяльність товариств з обмеженою відповідальністю регулюється відповідно до норм Господарського кодексу України, Цивільного кодексу України, Закону України «Про господарські товариства» та Закону

України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю».

Недоліками вказаних нормативно-правових актів є неповне і суперечливе регулювання ряду аспектів діяльності товариств, а саме:

- втрата контролю над складом і кількістю учасників;
- вихід учасника з часткою більше 50% без згоди інших учасників;
- різні правові режими діяльності учасників одного товариства з обмеженою відповідальністю;
- обмеження господарської правосуб'єктності посадових осіб товариства;
- неефективність захисту прав кредиторів під час виділу та припинення товариства.

Проблемні питання регулювання діяльності товариств з обмеженою відповідальністю висвітлено в працях українських вчених: Ф.Ф. Бутинець, В.В. Сопко; В.Д. Новодворського, В.В. Маріна та інші.

Отже, в умовах діючого законодавства змінюються підходи у правовому регулюванні статусу товариства та його учасників, реформується система корпоративного управління, запроваджуються нові правові інструменти та поняття (корпоративні договори, безвідклична довіреність з корпоративних прав, значні правочини, правочини із заінтересованістю), спрощуються та деталізуються процедури державної реєстрації змін, пов'язаних з відчуженням часток та зміною складу учасників [1].

Відчуження учасником своєї частки відтепер може відбуватися шляхом державної реєстрації змін до відомостей про розміри часток у статутному капіталі чи склад учасників без участі товариства. Для цього відчужувачу або набувачу частки достатньо подати державному реєстратору документи, передбачені ч. 5 ст. 17 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» [7]. З однієї сторони такий правовий механізм спрямований на захист прав та інтересів особи, що набула частку на законних підставах, але у той самий час він полегшує можливість отримувати інформацію про господарську діяльність товариства, отримати доступ до документів товариства та впливати на продаж часток іншими учасниками.

Згідно ч. 2 ст. 24 Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» учасник товариства, частка якого у статутному капіталі товариства становить 50 або більше відсотків, може вийти з товариства за згодою інших учасників. Відповідно до ч. 7 ст. 24 Закону товариство зобов'язане протягом одного року з дня, коли воно дізналося чи мало дізнатися про вихід учасника, виплатити такому колишньому учаснику вартість його частки [6]. Водночас, нормою передбачено, що може встановлюватися інший строк для здійснення такої виплати статутом товариства, який діє на момент виходу учасника. Отже,

товариство може передбачити у статуті досить довгий строк для розрахунків, чим вихід учасників із товариства не спричинятиме для нього жодних майнових наслідків.

Більш того, ст. 24 Закону [6] має недоліки й щодо регулювання виходу учасників з товариства. Учасник може вийти з товариства протягом одного місяця з дня надання згоди останнім учасником, якщо менший строк не визначений такою згодою, але законодавством не встановлено граничний строк надання згоди останнім учасником. Таким чином, учасники можуть зловживати правами та взагалі не надавати такої відповіді.

Отже, для достатнього захисту прав та інтересів учасників товариств з обмеженою відповідальністю важливим є вирішення питання щодо узгодження між собою Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» та інших нормативно-правових актів, а також деталізації окремих нових положень, стосовно яких існує неоднозначна практика правозастосування.

Література

1. Актуальні проблеми господарського права: навч. посіб. / за ред. В.С. Щербини. Київ: Юрінком Інтер, 2013. 528 с.
2. Господарський кодекс України: Закон України від 16 січ. 2003 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15> (дата звернення: 21.04.2020).
3. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / В.В. Хахулін та ін. Київ: Юрінком Інтер, 2004. 688 с.
4. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січ. 2003 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 21.04.2020).
5. Про господарські товариства: Закон України від 19 верес. 1991 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1576-12> (дата звернення: 21.04.2020).
6. Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю: Закон України від 06 лют. 2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2275-19> (дата звернення: 21.04.2020).
7. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань: Закон України від 15 трав. 2003 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/755-15> (дата звернення: 21.04.2020).